

Kuva: Anitta Tyrni

KUOHIOEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti. Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta, lintutoimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja Rafael Martikainen. Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite: Posentie 2, 14980 Kuohijoki, raimo.maurola@elisaneet.fi P. 040 8228192. nelästoistatoista vuosikerta n:o 4 / 9.9.2024 Netissä: www.kuohijoki.fi / Tarinoita ja kuvia tapahtumista

Pääkirjoitus

Kesä tuli ja kesä meni, hyvä mieli jäi. Kaikkia meitä hemmoteltiin lämpimällä, jopa ennätys helteisellä kesällä, paitsi kalamiehiä, sillä kalansaaliit jäivät hyvin maltillisiksi, jopa vaatimattomaksi.

Kylän palveluiden tarjoajat mm. Camp FinLake, Munkki ja Rinkeli, Pitopalvelu Tarja Alikippari, Aslakin Klubi ja tietysti Veparin ahkerat toimijat, jotka kaikki pistivät parastaan, niin kuin aina. Kun vertaan kylän tapahtumia siihen, mitä oli silloin kun vuonna 1979 tulin osaksi tätä yhteisöä, niin paljon on asioita muuttunut ja parempaan suuntaan. Ei silloin kylällä ollut joutsenia eikä haikaroita, mutta nyt on. Jopa jalohaikarat vierailleet täällä. No oli sentään ainakin kolme kauppa. Taiston kanssa pääsin sisään kalastuksen saloihin. Silloin saaliit olivat aivan toista luokkaa kuin nykyisin. Liekö Taiston opit väljähtyneet vuosien varrella?

Monessa mökissä on tänä aikana isäntäväki muuttunut – nuoremaksi. On tullut uusia asukkaita ja paluumuuttajia. Se tietää jatkumoa tälle ihanalle kyläyhteisölle, mutta se vaatii yhteisön toimijoilta yli sukupolvien uusiutumista ja jatkuvaa aktiivisuuden ylläpitoa.

Monet muistot on kirjattu tämän lehden myötä pilvipalveluun, missä ne tulevat säilymään maailman tappiin saakka! Näin ne voivat kertoa tuleville sukupolville sen, miten täällä aikoinaan elettiin. Samoin kuten aiemmin ässä lehdessä julkaistut, Suksian arkistosta löytyneet Valon-Tuikkeen lehdet, valottivat elämää täällä 1920-1930 luvuilla.

Kiitollisuudella

Arnold Kirveskoski päätoimittaja

Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

Porraskosken pärskeet 13.7.2024

Pärskeet alkoivat lipun nostolla. Sen suorittivat Antero Lehtimäki ja vävy-poika. Samalla laulettiin yhteislauluna Hämmäläisten laulu. Sen jälkeen Pauli Riihilahti piti tuttuun tapansa avajaispuheen mainiten muun muassa sen, että alkuperäiseen J.H Erkon sanoitukseen sisältyi sana; **jos** toimeen tartutaan, joka on sittemmin muuttunut muotoon; **kun** toimeen tartutaan. Tällä kertaa pärskeet keräsi yleisö ennätysmäärän. Pauli Riihilahden laskelman mukaan lähes 300 kävijää, kun aikaisempina vuosina kävijämäärä on ollut noin 250 tai vähänvähän alle.

Tapahtuman järjestäjä; Kuohi-Nerosjärven Suojeluyhdistys ry. on perustettu vuonna 1986 ja sillä on noin 200 kiinteistön omistajaa, Yhdistys on palkittu Hämeen ympäristöpalkinnolla vuonna 2004. Yhdistyksen toimintaan kuuluu mm. vesien tilan seuramat ja tutkimus, tiedotus ja yhteydenpito viranomaisiin. Kuohi-Nerosjärven suojeluyhdistys ry: n perustamiskokous pidettiin 20.7. 1985 ja se merkittiin 22.7.1986 yhdistysrekisteriin.

Musisoinnista ja läpän heitosta huolehti Pälkäneläinen Aimo Kokkola, joka on juontanut näitä pärskeitä vuodesta 2005 asti.

Kalle Jokinen

on tuttu mies, paitsi entisenä kansanedustajana, myös kesäasukkaana tässä lähellä Kuohijärven rannalla. Paikalle oli kiirinyt tieto siitä, että koulurakennus tontteineen on siirtynyt Kallen omistukseen, sekä että Kalle on tulossa paikalle. Siinä sitten arvuuteltiin, mikä on paikan kohtalo, mikä sen tarkoitus ja miten käy näiden pärskeiden? Havaittavissa oli, että paikalla on maansiirtotyöt käynnissä. Asiantilan selvittämiseksi spiikari Riihilahti tarjosi Kallelle puheenvuoron.

Tähän Kalle tarttui mielihyvin ja kertoi, että hänellä itsellään ei vielä ole varmuutta mitä hän sillä tekee. Suunnitelmia on. Mutta se tärkein – miten pärskeet! Kalle ilmoitti, että ne saavat jatkaa entiseen tapaan, tuli tähän mitä tahansa. Tästä Kalle sai suuret aplodit.

Kysyttäessä Kalle ilmoitti toimittajalle, että tämän saa tiedottaa Kuohijoen Sanomissa.

Unikeonpäivä 27.7.2024

Paavo paloauto

Mönkijäkaravaani

Unikeon kastaminen

Tassit sillalla

Unikeko

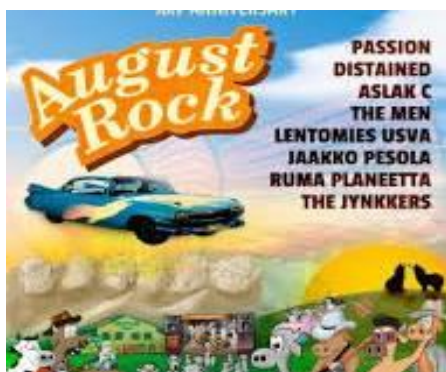
Köydenveto: kyläläiset vastaan kesäasukkaat. Kuva: Tuija Passila

Niin siinä kävi, että kesäasukkaat olivat parempia, niin kuin monesti aiemminkin.

Unikeonpäivä sillalla alkoi eräänlaisella paraatilla, Konstan kuljettama Paavo-paloauto johdatti paikalle melkloisen letkan mönkijöitä, jotka olivat koristeltu erilaisilla lehvillä. Palosireenin ulvonta viimeistään herätti uneliaammatkin paikalle saapuneet Unikeonpäivän juhlijat. Paraatissa, johon osallistui toistakymmentä mönkijää, joista viimeisin toi vielä sikeässä olevaa tunteimatonta Unikekoa. Siinä oli jotain ennennäkemätöntä majesteetillista glamlouria. Kun Unikeko oli kipattu jokeen paljastui, että Unikeon kunniakkaan roolin oli tällä kertaa saanut kesäasukas Suveka Kymäläinen. Juontajana toimi Arto Virtanen ja haitaria soitti vanha tuttumme Merja

Mattila. Unikeonpäivällä on täällä jo pitkä perinne. Sen sai aikaiseksi aikanaan vuonna 1985 Tervaniemen emäntä Lea. Siitä lähtien sitä on vietetty yhtäjaksoisesti koronavuosia lukuunottamatta. Viime vuonna aloitettiin ansioituneen henkilön kukitus Unikeon päivänä. Tänä vuonna valittiin kukitettavaksi Raimo Maurola. Sinikka Peura kiitti Raimoa Kuohijoen Sanominen toimittamisesta. Raimo kiitti saamasta huomion osoituksesta. Kuva: Tuija Passila.

August Rock Lauantaina 3.8.2024, 25 kerta.

350 myytyä lippua, tulos 5259 €, joka tuloutettu TAYS lasten psykiatrian osastolle. Tuloutettu tähän mennessä yhteensä 78313 €. Mahtavaa!

Tapahtuman tuottaja: AT Produk

Kole tanssii. Noora laulaa ja taipui moneen rooliin.

Kulttuuritoimittaja *Rafael Martikainen*

Pitkä matka Uralilta Kuohijoelle

Nimim. Juhani Malmikoski 19.8.2024

Entisessä Luopioisten kunnassa (nyk. Pälkäne) on tehty lukuisia arkeologisia kaivauksia, joiden löydöt viittaavat kivistä asutukseen kunnan alueilla. Näitä kaivauksia on suoritettu useissa Luopioisten kylissä, mutta haluan erityisesti tarkastella yhtä kaivausta, mikä on tehty Kuohijoen kylässä. Mika Haimila on tehnyt vuonna 2004 asiakirjan nimeltään ”Luopioisten arkeologinen inventointi”, jossa Haimila luetteloi Luopioisten kunnassa tehtyjä arkeologisia kaivauksia, sekä laskee niistä löydettyä tietoa varastoon. Viittaan hänen tekemään inventointiin tässä kirjoituksessa.

Tämä kivistä asuinpaikan sijainti on Kuohijärven rannalla olevassa niemessä, jota nimitetään Pakaraisenniemi. Tällä paikalla on suoritettu kaivantoja kahdesti: vuosina 1963 ja 2004. Kaivantojen tuloksena on maasta löydetty kvartsi-iskoksia, sekä muita kvartsisiesineitä, mitkä viittaavat kivistä asutukseen seudulla. Pakaraisenniemen kaivauksesta löydetty esineet ovat arvioitu vastaavan saman kivistä heimon muita muinaisjäänteitä, mitä on Kuohijoen seudulta löydetty, muun muassa Kiviaitakallion hautaröykkiö ja Ylikipparin kivikirves.

Mielenkiintoisesti nämä löydetty muinaisjäännökset ovat vastaavia muualta kaivettujen kivistä asutusten löytöjen kanssa. Muun muassa 2000-luvulla suoritettujen DNA-tutkimusten kautta on pystytty selvittämään muinaisjäännösten, muun muassa muinaishautojen, sukujuuria. Yksi näistä tutkimuskohteista on DNA-jäänteiden Y-kromosomin haploryhmä sekä -tyyppi. Tämä tarkoittaa suoran isälinjan paikantamista muinaiseen kantaisään Y-kromosomin DNA:n kautta. Eri kansoilla tai maailmankolkilla voi olla eri haploryhmät, sillä he polveutuvat eri kantaryhmistä. Esimerkiksi Suomessa yleisin haploryhmä on N1c1-ryhmä, mikä polveutuu laajemmasta N-ryhmästä. Tämä laajempi ryhmä on myös muiden suomensukuisten kansojen yleisin haploryhmä, jonka johdosta N1c-ryhmää pidetään yleisesti kantaauralilaisena haploryhmänä, sillä sen syntymäaika vastaa kantaauralilaisten heimojen asutusta Ural-vuorten läheisyydessä arvioidusti noin vuosina 10 000-8000 eKr. Suomessa toki on myös muita haploryhmiä, muun muassa I1-, sekä R1a-ryhmät, mutta näiden ryhmien alkuperä ei tule Uralilta vaeltaneista heimoista, vaan varhaisista

indoeurooppalaisilta kansoilta.

Tämän heimon varhaisin arvioitu asuinseutu sijoittuu Ural-vuorten länsipuolella olevan Kama-joen rannikolle, jonka varhaisimmat löydöt ovat ajoitettu vuosien 9000-87000 eKr. välille. Heidän muinaisjäämistöistään on havaittu löytyvän N1c-haploryhmän DNA-jälkiä. Tämä Kama-joen heimo ei kuitenkaan jäänyt pysyvästi joen rannalle, vaan vaelsi joen vartta pitkin länttä kohti. Tähän aikaan heimo todennäköisesti puhui suomalais-permiläistä kantakieltä, joista muun muassa komin ja udmurtin kielet polveutuvat. Heimon jäljistä voi kuitenkin havaita, että heistä ainakin osa jäi asumaan Kama-joen sekä Uralin läheisyyteen, sillä alueelta on löydetty yhteensopivia muinaisjäännöksiä myöhäisemmältä ajalta, sekä myös alueen varhaisimmat pysyvät asukkaat ovat puhuneet permiläisiä kieliä jo ennen mongolien ja tataarien valloituksia, sekä itäslaavien laajentumista itää kohti.

Kama-joen heimo jatkoi matkaansa Volga-jokea kohti, ja kuten myös Kama-joen varrella, heimosta jäi osa asettumaan pysyvästi Volgan seudulle. Volgan alueelta on löydetty samankaltaisia muinaisjäännöksiä kuin Kama-joelta, mitkä ovat ajoitettu noin 7900-luvulle eKr., sekä alueen varhaisimpia tunnettuja kieliä oli varhainen suomalais-volgalainen kantakieli, josta myöhemmin kehittyisi mokshan, ersän marin kielet, sekä kauan sitten sammuneet merjan, muroman ja metserän kielet. Samoin kuin Kama-joen varrella, Volgan muinaishaudoista on löydetty jälkiä N1c-haploryhmästä, todennäköisemmin tämän vaeltavan heimon jäljiltä. Vaikka ei ole mahdollista selvittää syytä sille, miksi tästä vaeltavasta heimosta niin monesti irtaantui ryhmiä, mitkä päättivät jäädä pysyvästi asumaan näille alueilleen, niin siitä huolimatta heimo jatkoi matkaansa eteenpäin.

Noin 8600-luvulla eKr. on Kama-joen heimon havaittu saapuneen Itämeren rannikolle. Nykyisen Latvian länsirannikolta, ennen vanhaan tunnettu ”Liivinmaana”, on löydetty muinaisjäämistöä, mikä viittaa samaan vaeltavaan heimoon. Viittauksia pysyvään asutukseen on löydetty Latvian länsirannikolta, samoin kuten maan pohjoisosasta, muun muassa aukioilta löytyneitä kivisiä hautaröykkiöitä sekä työkalujen jäämistöä. Muinaisjäämistöt Latvian pohjoisosassa sekä nykyisessä Virossa viittaa heimon jatkaneen vaellustaan kohti Suomenlahtea, sekä kohti Suomea.

Kama-joen heimo saapui Suomeen arvioidusti noin vuosien 8600-8500 eKr välissä, todennäköisemmin kiertäen Suomenlahden, ja saapuneen nykyiseen Suomeen Karjalankannaksen kautta. Heimolla ei ilmeisesti ollut kykyä ylittää merta, joten saapuessaan Viron pohjoisrannikolle, heidän ainoaksi suunnaksi jäi kiertää Suomenlahti vaeltamalla rantaa pitkin kohti itää, näin saapuen Karjalan kannakselle. Kama-joen heimo on jättänyt jälkiään Suomenlahden itärannikolle, mutta varhaisimmat merkit pysyvästä asutuksesta on löydetty syvemmältä Suomesta. Karjalankannaksella Antrean entisen kunnan alueelta oli löydetty kivikautinen kalaverkko vuonna 1913, joka arvioidaan olevan 8500-luvulta eKr. Tämä verkko on todennäköisesti jäänyt heimon jälkeen, sillä Antrean seudulta on myös löydetty muitakin heimoon viittaavia muinaisjäänteitä. Ottaen huomioon kannaksen ja Pälkäneen välisen aukon muinaislöydöissä, on varsin mahdollista, että heimo siirtyi kannakselta Pälkäneelle vesiteitse, eli todennäköisemmin hyödynsi kalastusveneitä ylittäessään Itä- ja Kaakkois-Suomen vesistöjä sekä jokia. Nämä veneet eivät todennäköisemmin riittäneet ylittämään merta, mutta jokien ja järvien ylittämiseen ne soveltuisivat hyvin.

Viimeisimmät, sekä mahdollisesti lopulliset merkit tämän heimon kivikautisesta vaelluksesta sijoittuu entisen Luopioisten kunnan alueille, muun muassa Kuohijoen kylän seudulle. Kylän alueelta löydetty hautaröykkiö vastaa hautaustavan sekä DNA-jälkien perusteella samaa heimoa, mikä tiedetysti Latvian länsirannikkoa vain muutama vuosisata aikaisemmin, sekä myös olevan tuon Uralilta vaeltaneen Kama-joen heimon jälkeläisiä.

Nykypäivänä tuolla Uralin läheisyydessä vieläkin asuvat näiden uralilaisten heimojen jälkeläisiä, muun muassa suomalais-permiläiset komit ja udmurtit sekä obinugrilaiset hantit ja mansit. Aikojen saatossa nämä

vähälukuiset kansat ovat kuitenkin pystyneet selviytymään hankalan elämän sekä hankalan alueen puitteissa, vaikkakin heidän väkilukunsa ovat aina pysyneet suhteellisen pieninä. Näiden kansojen kotimaat Uralin läheisyydessä ovat tietysti osa Venäjän federaatiota, sekä heidän nimikkotasavaltaansa ja -alusmaansa ovat enimmäkseen venäläistyneet, missä näiden kansojen oma osuus väestöstä voi olla parhaimmillaan 20% luokkaa (komit, udmurtit), tai pahimmillaan 1% luokkaa (hantit, mansit), eikä väestönkasvua näy tulevaisuudessa. Tekijöinä tähän voi olla alhainen syntyvyys, mutta myös nuoremman sukupolven venäläistyminen; monet nuoret eivät opi vanhempiensa tai isovanhempiensa kieliä, sekä erkaantuvat pois alkuperäisestä kulttuuristaan, tullen osaksi yleistä venäläistä väestöä. Vaikka federaation nimikkotasavalloissa on paperilla kirjoitettu alkuperäisten kulttuurien suojelusta, niin todellisuudessa paikalliset hallitukset eivät tee riittävästi mitään näiden kulttuurien suojelemiseksi. Koulutusta alkuperäiskielillä, jos sitä edes saa, on usein rajoitettu vain alakouluun, eikä kielillä ole annettu kovin paljoa käytännön hyötykäyttöä nimikkotasavalloissaan. Jatkokoulutus, korkeakoulutus sekä työelämä ovat näissä uralilaisten nimikkotasavalloissa venäjäksi, eivätkä paikalliset julkivallinnat toimi muulla kielellä, kuin venäjällä. Poikkeuksia on toki, muun muassa Tšetšenia tai Tatarstan, missä paikalliset etniset ryhmät ovat enemmistö nimikkotasavalloissaan, mutta tämä kai selittyy vahvalla etnisellä identiteetillä, korkealla syntyvyydellä, sekä eroavaisuudella venäläisestä valtaväestöstä islamilaisuuden kautta.

2000-luvun mukanaan tuoma teknologinen kehitys, muun muassa DNA-testaus, on kyennyt avaamaan ihmisille ovia muinaiseen esihistoriaan, sekä pystynyt yhdistämään johtolankoja, joita ei olla aikaisemmin kyetty näkemään ihmissilmin. Toisin kuin usein ajattelemme, kaikki ei ole sitä miltä näyttää. Se myös avaa uusia näkökulmia muinaiseen esihistoriaan, ihmisrodun kehitykseen, sekä maapallon asutuksesta vaeltavien kansojen ja heimojen toimesta. Kuka tietää, mitä tulemme löytämään ja selvittämään tulevien vuosien ja vuosikymmenten kuluessa.

Rekkamies – musikaali

Kylätoimikunta järjesti matkan 24.7.2023 Sappeen kesäteatteriin. Matka tehtiin Luopioisten Linjan autolla ja paluumatkalla käytiin syömässä...

Maestro, Matti Eskonniemi itse 77 v. ikänsä näköinen mies, nousi muutaman kerran lavalle ja lauloi laulut, joista vanhempikin väki hänet muistaa. Reissut ovat jälkensä jättäneet, mutta äänen säästäneet. Matti Eskon lisäksi muissa rooleissa lavalla nähtiin tuttuja nimiä, kuten **Joni Leponiemi**, viisikymmenvuotias salkkari tähti, Jani Leponiemi, jolla on mittava ura näyttelijänä ja muusikkona. Ei Leponiemi ollut ensikertalainen tässä musikaalissa, sillä hänet muistetaan nähdyn ainakin Himos Teatterissa Irvin Goodmanin hahmona. Merja Koivula, kuten myös Jani Rasmus ihastuttivat tanssitaudillaan. Saman teki Mirka Dojan laulullaan. Ohjaaja ja käsikirjoittaja Heikki Paavilainen onnistui luomaan herkän kuvauksen reissumiehestä. Katsomo oli vajaa ja kuulin kerrottavan, että on ollut sitä jokaisessa esityksessä.

Kyläläisiä katsomossa

8.9.2024 pidettiin Kuohijoen entisten nuorten yleisurheilukilpailut Harjun urheilukentällä. Tapahtuma osallistui runsaasti noita nuoria, mutta niin kertyi myös yleisöä. Kilpailun promoottorina toimi Mika Tervaniemi. Tarjoilusta huolehti Munkki ja Rinkilä. Tarjolla oli kahvia, munnkeja ja makkaraa. Juontajina toimivat Arto Virtanen ja Keijo Laine. Alla tyylinäyte yhdestä juoksusta.

Lämmin ja aurinkoinen sää suosi tätä leikkimielistä kilpailua. Miehet yli 50 v. tyylinäyte. Hauskaakin oli, kun Heikki Miettinen ja Hannu Virtanen yli 70 v. juoksivat rinta rinnan pidellen toisiaan kädestä kiinni. Alakuvassa vasemmalta keihään erikoismies Teuvo Sankila Espoosta 32,30 m, promoottori Mika, kirjuri Anna ja toinen juontaja Keku, naiset 60 m juoksu startti ja Sinikan tyylinäyte kahvakuulassa.

Tulokset

Viimeinen luokka pitäisi olla

Miehet yli 70 v. eikä m. 😊

su 8. syysk. 2024 klo 14.40

Anna S

<anna.suojarvi@gmail.com>

kirjoitti:

JUOKSU 60 m

Naiset yhdistetty

1. Tiina Kastepohja
2. Eila Kastepohja
3. Tarja Virtanen
4. Heli Soveri

Miehet alle 40 v.

1. Eero Salo
2. Juho Hasa
3. Olli Rautsi
4. Tero Välimaa

Miehet yli 50 v.

1. Mika Suojärvi
2. Teuvo Sankila
3. Mika Tervaniemi
4. Eero Tervo
5. Risto Keino
6. Risto Laine
7. Tomi Jokinen

Miehet yli 70 v.

1. Heikki Miettinen
2. Hannu Virtanen

PITUUSHYPPY

Naiset yhdistetty

1. Tiina Kastepohja 2,50 m
2. Eila Kastepohja 2,00 m

Miehet alle 50 v.

1. Juho Hasa 4,90 m
2. Eero Salo 4,30 m
3. Tero Välimaa 2,95 m

Miehet yli 50 v.

1. Mika Suojärvi 3,92 m
2. Teuvo Sankila 3,36 m
3. Mika Tervaniemi 3,14 m
4. Eero Tervo 2,60 m
5. Risto Laine 2,35 m

Miehet yli 70 v.

1. Hannu Virtanen 2,02 m
2. Raimo Maurola 1,13 m

KAHVAKUULAN HEITTO

Naiset alle 50 v.

1. Jonna Salomaa 10,60 m
2. Hanna Välimaa 10,30 m
3. Tiina Kastepohja 8,40 m

Naiset yli 50 v.

1. Päivi Veijola 9,60 m
2. Erja Virtaneva 8,65 m
3. Anitta Tyrni 8,30 m
4. Kaija Tervo 7,95 m
5. Marjo Ahonen 7,45 m

Naiset yli 70 v.

1. Eila Kastepohja 6,60 m
2. Sinikka Peura 6,40 m
3. Raija Maurola 4,20 m

Miehet alle 50 v.

1. Anssi Kärki 17,40 m
2. Eero Salo 13,40 m
3. Kalle Tyrkäs 13,20 m
4. Lauri Kyllönen 12,95 m
5. Juho Hasa 12,70 m
6. Tero Välimaa 11,45 m

Miehet yli 50 v.

1. Risto Laine 13,75 m
2. Mika Tervaniemi 13,20 m
3. jaettu Jari Ahlstedt ja Pekka K. 12,15 m
5. Teuvo Sankila 11,75 m
6. Risto Keino 11,25 m

7. Pasi Ahonen 11,20 m
8. Risto Veijola 10,55 m
9. Mika Suojärvi 9,70 m
10. Timo Virtaneva 9,40 m
11. Eero Tervo 7,45 m

Miehet yli 70 v.

1. Hannu Virtanen 9,75 m
2. Seppo Jokinen 7,95 m
3. Seppo Mustalahti 6,90 m
4. Raimo Maurola 6,85 m

KEIHÄÄN HEITTO

Naiset yhdistetty

1. Jonna Salomaa 15,35 m
2. Hanna Välimaa 11,15 m
3. Eila Kastepohja 9,00 m
4. Tiina Kastepohja 7,80 m

Miehet alle 50 v.

1. Anssi Kärki 30,85 m
2. Eero Salo 28,00 n
3. Jaakko Köykkä 25,30 m
4. Juho Hasa 20,10 m
5. Olli Rautsi 17,70 m
6. Tero Välimaa 17,10 m

Miehet yli 50 v.

1. Teuvo Sankila 32,30 m
2. Mika Tervaniemi 19,50 m
3. Mika Suojärvi 19,10 m
4. Risto Keino 18,90 m
5. Risto Laine 17,30
6. Eero Tervo 15,80 m

Miehet yli 70 m

1. Pekka Soveri 16,45 m
2. Seppo Mustalahti 11,75 m
3. Hannu Virtanen 11,40 m
4. Raimo Maurola 10,10 m

Kalatoimittaja E. Kiviriippa

Kesän 2024 ilmasto-olosuhteet ovat olleen varsin vaihtelevia. Ja niin ovat olleet myös kalastuskelit – ja saaliit. On ollut hyviä ja huonoja kalastuskelejä, enempi niitä huonoja. Sadetta ja tuulisia ilmoja on ollut sen jälkeen kun, helteistä päästiin eroon. Erinäiset sääilmiöt eivät Kalamiehiä yleensä maissa pitäneet. Ei nälkä, vaan pienet ilot ja suuret ajatukset – ne ovat niitä asioita, joista oikeat kalamiehet on tehty.

Eero Korhonen kävi toimituksessa ja halusi kertoa tämän lehden lukijoille eräästä **merkillisestä kalastustapahtumasta Kukkiolla**. Ylös kirjattiin muun muassa seuraavaa:

Isänikin, Viljo nimeltään, oli ollut kalamies aikoinaan Saarijärven rannoilla. Siellä sain ensimmäiset itse pyytämäni kalat – ahvenet. Tuohon aikaan itse pyydetyllä kalalla oli tärkeä osuus ison perheen ruokahuollossa. Siinä viehdyin kalastamiseen ja se onkin säilynyt minulla vuosikymmenestä toiseen, jopa niin paljon, että iän karttuessa tulin hankkineeksi itselleni kesämökin kalaisaksi tunnetun Kukki järven läheisyydestä. Sitä en ole koskaan katunut. Kyllä on ollut tilaa missä kalastella.

Vähän juhannuksen jälkeen olin sitten eräänä iltana vienyt harvat verkkoni tutulle Lehtisaaren montun reunalle, tavoitteenani ottaa sieltä kunnan saalis kuhaa. Usein olin siinä onnistunut, mutta tappioitakin oli joskus tullut. Vanhemmiten kalamatani harventuivat ja tappiot lisääntyivät. Pitkän elämäni aikana olen kuitenkin oppinut sietämään tappioita, ilman että olisin niistä suivaantunut siinä määrin kalastukseen, kuten viime vuonna, jolloin tappion sietokykyni oli käynyt lähes tapissa, jopa niin, että olin vähällä lyödä niin sanotusti hanskat tiskiin, kun kesän muikkusaalis oli kahden käden sormilla laskettavissa. Ainoastaan lähinaapurin – Killin-Tuvan isäntä oli pelastanut minun täydellisestä romahduksesta, tuomalla kunnollisen määrän muikkuja paistettavaksi. Harmiteltuani vielä muutaman päivän ajan, usko omiin taitoihini oli jälleen palannut.

Tuona merkillisenä päivänä minusta tuntui siltä, että kuha on vielä ainakin osittain kudulla, joka tietää sitä, että kuhat liikkuu vartioimassa mätimuniaan, joten – jos verkko on oikeassa paikassa ja oikeassa syvyydessä, niin melko varmasti niissä on myös kuhia. Niinpä päätin lähteä verkonlaskuun. Sitä varten olin valinnut verkkovajasta hyvin suorittujen verkkojen valikoimasta neljä Väinö-tuplaverkkoa, silmäkooltaan 50-55x3, joita olen aina edullisen hinnan johdosta suosinut, vaikka niiden alapaulat ovat joskus vaikeasti avautuvia, mutta liinat ovat osoittautuneet kestäväksi ja hyvin kalastaviksi. Sinä iltana, kun aurinko oli laskeutumassa minä pakkasin veneen verkonlaskua varten. Samalla tarkistin vielä, että kaikki tarvittava on mukana, veneliivit, verkot, verkkonarut- ja kohot, pyydysmerkit, painot, puukko ja tietysti bensiinin riittoisuuden. Kaikki hyvin. Ei muuta kuin sitten vaan vesille.

Tuuli oli leppoisa ja sen suunta Lehtisaaresta etelään, joka sopi minulle hyvin, sillä yksin laskien sopiva myötäinen tuuli helpotti huomattavasti verkkojenlaskua. Se matikka on vaan sellainen veitikka, että laskuvaiheessa se pittää ottaa huomioon siten, että tietää missä matikka asuu ja liikkuu, jottei vahingossa pudota verkkoja siihe. No sitte minä laskin verkot Lehtisaaren rannasta 500 metriä Rahkasaaren suuntaan. Vettä oli kaikuluotaimen mukaan lähtiessä 22 metriä ja toisessa päässä 16 metriä. Verkonlasku näytti onnistuvan, vai olisiko ollut toiveajattelua, niin kuin eräällä Yli-Toivolalla aikoinaan. Hieman minua jäi vaivaamaan se, että mahtivatko verkot sittenkin osua hieman liian syvään veteen. Sille en kuitenkaan enää voinut mitään, kun verkon laskuvaiheessa iltatuuli saatteli venettä, eikä minulla ollut ollut paljonkaan mahdollisuuksia yksin vaikuttaa veneen kulkusuuntaan. Toisin olisi ollut, jos olisi kalakaveri mukana, mutta nyt ei ollut. Olin nimittäin huomannut, että vanhemmiten kalakavereista tahtoo olla pulaa, eikä

minun perillisiä sellainen kiinnosta, eikä kalakaverini muuan Karjalainenkaan ollut juuri silloin ehtinyt mukaan, joten yksin minun oli pärjättävä kahdeksan verkon laskussa.

Vielä piti varmistaa siitä, että molemmat merkkiliput ovat paikallaan, eivätkä liian lähellä toisten verkkoja. Sitten aloin paluumatkan levollisin mielin, vaikka oli jo iltamyöhä, tiesin, että ruustinna, joksi olen häntä leikillisesti kutsunut, odottaa kahvin ja juuri leivotun vehnäpullan kera. Niinhän taas siinä kuitenkin taas kävi, että ruustinna oli jo rappusilla odottamassa ja kysyi heti: missä viivyt niin kauan? Sanoin sille, jotta kato kun verkot olivat vähän juntturassa ja myhäilin samalla kun poistin saappaat jalastani. Sitten istuimme kahvipöydän ääreen. Sanoin sille, että olethan sää leiponut jälleen hyvää pullaa ja katsoin samalla sitä sinisiin silmiin. Ruustinnalta pääsi heläkkä nauru, sellainen kun nuorna tyttönä aikoinaan. Saman tien hänen yllään leijunut hieman kireä ilme haihtui kuin tuhka tuuleen – siihen tavanomaiseen. Taisin taas osua kultasuoneen.

No sitten mää menin seuraavana aamuna nostaan niitä verkkoja. Se olikin iso jytty! Heti kun sain ensimmäisestä verkosta pari metriä ylös, silloin tiesin, jotta vihkoon mäni koko verkonlasku. No lahan lappuja toista kymmentä eikä yhtään kuhaa, mutta kaksi hitonmoista matikkaa ja verkot aivan juntturassa. Silloin pääsi suustani; **voi raahka**, kuten legendaarisella pappi Elias Simojoella oli tapana sanoa kirosanaman asemasta. Joo siinä ei voinut muuta, kun vetää verkot köytenä veneeseen. Nosto ei ollut ongelma, mutta noiden matikoiden päästäminen, siitä ei tullu mitään. Takaisin tullessa kertasin mielessäni tätä kalastamisen mielekkyyttä. Siinä teki mieli upottaa verkot järveen...

No sitte verkkovajassa ripustin ne orrelle. Toista tuntia tein töitä, ja vähän piti käyttää köysiavainata, jotta sain ne matikat irti. Mutta sitte verkot oli entistä enemmän juntturassa. Siltä päivältä löin kaikki läskiksi.

Viikkon en tehny niille mitään. Seuraavalla viikolla yritin monena päivänä saada verkkoja suoraksi – tuloksetta. Mutta sitte muutaman päivä päästä Karjalainen, se kalamieheksi sanottu, tuli käymään. Niinä me yhdessä koitettiin oikoa, mutta kyllä Karjalaisenkin piti antaa periksi, vaikka onkin monitaitoinen mies. Se sano, jotta mitenkä sä oot saanu nuo verkot tollaiseen kuntoon? Minä sanoin, jotta joskus sattuu minullekin huono päivä. Sitte se Karjalainen sano, jotta älä välitä, se oli **matikan kosto**. No matikat menetti henkensä ja minä verkot. Se sitten siitä.

Lintutoimittaja Edward Kuiru

Lintuharrastuksesta

Linnut ne linnut – ne ovat kautta historian kiinnostaneet ihmisiä, paitsi niiden kauneuden ja lauluäänen johdosta, niin myös ruokapöydän antimena. Lintujen munat ovat olleet tärkeää sesonkiruokaa. Linnut ovat olleet myös monien taiteilijoiden kohteena, esim. von Wrightin veljesten, Magnus, Wilhelm ja Ferdinand, joista viimeksi mainitun teos: Taistelevat metsot, on ehkä kaikkein tunnetuin. Siitä on paljon jäljennöksiä ollut tavan miesten kotiseinillä.

Kuvakaappaus: Wikipedia

Magnus von Wright, Haapanapari ja heinätavikoiras, 1852. Kansallisgalleria, Beatrice Granbergin kokoelma.

Suomessa varsinaisen lintututkimuksen voidaan sanoa alkaneen jo 1800-luvun alkupuolella. Tuolloin lintututkija Axel Palmenin myötä Suomi sai jopa kansainvälistä tunnettavuutta lintujen muuttoja koskevilla tutkimuksillaan. Lintujen muutto ja niiden aikataulu ovat olleet myös tavallisen kansalaisen mielenkiinnon kohteena. Niiden tuloa on odotettu ja tarkkailtu, niin erämaissa kuin pihapiireissä. Pääskynen lienee se lintu, jonka on uskottu tuovan kesän tullessaan. *Pääskyses ei päivääkään*. Riistalinnut ovat tietysti aina olleet erämiesten tarkkailun kohteena. Jotta lintuja voitiin tutkia, niitä piti ampua ja munia kerätä tutkimuksia varten.

Sittemmin kehittyvässä Suomessa lintuharrastus yleistyi niin, että vuonna 1973 perustettiin BirdLife Suomi ry. joka tuli toimimaan kansallisena lintuyhdistysten ja harrastajien keskusjärjestönä. Jäsenyhdistyksiä siinä on nykyisin ainakin kolmekymmentä. Meitä lähinnä on

Pirkanmaan lintutieteellinen yhdistys eli BirdLife Pirkanmaa

Se on yhdistys kaikille linnuista kiinnostuneille ja edistää lintuihin kohdistuvaa harrastusta, tutkimusta ja suojelua. Lisäksi yhdistys ylläpitää kattavaa havaintoaineistoa: **Tiira.fi** johon voi rekisteröitymisen jälkeen kuka tahansa ilmoittaa lintu havainnoistaan.

Yhdistys on myös julkaissut kirjan; Pirkanmaan linnusto, josta löytyy mm. vuonna 2011 otettu valokuva pesivästä hiiripöllöpariskunnasta Kuohijoella pesäpöntöllä.

Lintuharrastus on monipuolinen harrastus: jokainen voi harrastaa ja retkeillä omalla tavallaan. Lintuharrastajat muun muassa retkeilevät moninlaisilla lintupaikoilla eri vuodenaikojen mukaan, ruokkivat lintuja talvella, seuraavat lintujen muuttoja keväin syksyin, valokuvaavat lintuja, pystyttävät pönttöjä ja tekevät tekopesiä niitä tarvitseville linnuille, rengastavat lintuja, seuraavat lintujen pesimistä ja tekevät tutkimuksia eri lajien parissa sekä paljon muuta. Mikä on sinun tapasi harrastaa?

18.8.2024 Arto Tyrni ilmoitti, että Mutulahdessa on parvi jalohaikaroita, noin kaksikymmentä yksilöä, jonka todistaa Anitta Tyrnin yhdestä linnusta ottama kansilehdellä oleva valokuva. Kyseessä lienee ensimmäinen havainto täällä.

Vanhat tuttumme, Hannu ja Kerttu sekä neljä viidestä poikasesta. Yhden kohtaloa ei tiedetä.

Tietosuojalauseke

Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti.

Tilaaajatiedot Tilaaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin.

Tilaaajatiedot ja niiden käyttö

Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilaus katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaaajatiedosto tuhotaan pysyvästi.

Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28 D 27 01300 Vantaa, puh. 0408228192 raimo.maurola@elisanet.fi

Valokuvat ovat toimituksen, ellei erikseen ilmoiteta.